

Från stormens öga

Thyrfin

En stilla storm över den svedda jorden
Där stålet svept just utan nåd
Ett vittrande regn sköljer synd ur marken
nu vajar blott en fältskärs standar

Bland askan från nedbrunna facklor vilar
mantal högt likt den offerrök
... som stiger mot himlens rymd.

Ett monument över vunnen slagmark
När lien skaldar om dess gång
En ode över ett gravfäst öde
Från stormens öga, ljuder rent

En sista spjutsång har skullat
Bland dem ledda i fasa och i dom
Ett otal av sköldar som har splittrats
Ett otal, de skrien som har kvävts

Ingen beträder den jord som ska fylla
Dessa öppna och varma sår
... som ska brinna in till gryningstid

Utan värn, i ett töcken
Faller sista garden, i saktmod
En febevandring mot en gapande avgrund
Många fasor, blott en dom

Ett monument över vunnen slagmark
När lien skaldar om dess gång
En ode över ett gravfäst öde
Från stormens öga, ljuder rent.